הפצה בלעדית ידיעות אחרונות

למכירה בגלל פירוק

אולם לתעשיה

300 ממ"ר על שטח של דונם

באזור-התעשיה בכביש פתח-תקוה

פרטים: טלפון 914343

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134'5.
ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פיק 6 • גלוסות: צינקוגרפיה כסטי בע"מ. •
העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קריאה יקרה.

האנגלים אומרים כי „מוחות גדולים חושבים זה כמו זה." זה קרה שוב בשבוע שעבר.

ביום הראשון בשבוע הביא צייר-הקאריקטורות של המערכת, בזיל, קאריקטורה ש־כבשה מייד את ליבנו. היא הראתה את משה דיין, כשרטייה שנייה מכסה את פיו.

הרעיון נראה לנו כל כך טוב — עד כי החלטנו כי יהיה זה ביזבוז להשתמש בו לסתם קאריקטורה, החלטנו להפכו לשער הגליון — וכך נולד אחד השערים היותר מעניינים בתולדות העולם הזה.

ביום השלישי פתחתי את גיליון הארץ — וחשכו עיני. בלי כל קשר לבזיל שלנו, עלה אותו רעיון על דעתו של צייר-הקאריקטורות המוכשר של הארץ, זאב. הוא צייר את דיין, עם הרטייה על פיו, יושב בין אשכול לאבן.

כימעט ביטלנו בגלל זה את השער, ברגע האחרון — שמא יאמרו. אבל הרעיון היה כל־כך טוב, שכאב הלב. אז השארנו את זה.

★ ★ ★

כמה קוראים שאלו אותנו, לאחר מכן: „בעצם, מה רציתם להגיד? למה לא היתה כותרת על השער?

„האם רציתם להתלונן על זה שסותמים את הפה לדיין — או להיפך, רציתם להגיד שכדאי לו לסתום את הפה?"

אז מכיוון שלא אמרנו — מה אתם חושבים?

★ ★ ★

פעמים רבות באים אלינו עצורים שהשתחררו — עבריינים מועדים וסתם אזרחים — ומתלוננים על כי הוכו במשטרה. לרוב עומדת במיקרים אלה עדות מול עדות, וקשה להוכיח דבר.

לא כן ביום השישי האחרון. כתבי העולם הזה לא היו צריכים להגיע אל הסיפור, כי הסיפור בא אליהם.

אחרי ישיבת־המערכת השבועית הגדולה, ביום השישי, הלכו כמה מכתבינו בצוותא לשתות משהו בקפה קליפורניה, בצומת דיזנגוף־פרישמן בתל־אביב.

מספר אחד מהם:

ישבנו ושוחחנו, כאשר שמענו לפתע צעקות מחרידות.

חשבנו שאשה נדרסה. קפצנו ממקומנו. ואז ראינו אשה שוכבת על הארץ, על המדרכה — ושוטר לבוש־מדים מתכופף מ־עליה.

בשנייה הראשונה חשבנו שהוא רוצה לעזור לה, כי פשוט היה קשה להאמין למה שראו עינינו. השוטר היכה את האשה, משך בשערותיה באכזריות. כל זה — באמצע היום, במקום הפומבי ביותר בכל מדינת־ישראל, לעיני עשרות אנשים — ביניהם עיתונאים, אדריכלים, אמנים וחבר־כנסת.

הקהל הנזעם חש אל המקום. בן רגע הוקף השוטר באנשים מלאי־רוגז, והיה כפסע בינו ובין מישפט־לינץ'. אילו הרים מישהו ראשון יד על השוטר, אני משוכנע כי כל הקהל היה עורך בו שפטים.

השוטר עצמו היה במצב היסטרי, דחף את האנשים, תפס את הבחורה כמו שתופ־סים פושע מסוכן, סחב ודחף אותה — וכל אותו זמן צר עליו הקהל מכל עבר.

מסיפורי הבחורה, שהיתה בהתרגשות היסטרית של פחד וזעם, ומסיפורי עדי־הראייה, נסתבר כי הגערה וחברתה עברו את מעבר־החצייה. החברה שלה, או שתיהן, עברו באור אדום.

השוטר תפס את הבחורה. מבנות עדות־המיזרח — אחז בה בגסות ותבע תעודת־זיהוי. הבחורה סירבה להזדהות והלכה לה. אז רדף אחריה השוטר, דחף אותה, הפילה ארצה והיכה אותה כשניסתה להתרומם.

ההמשך: באה ניידת ולקחה את הבחורה למשטרה. שם השליכו אותה מייד לתא־המעצר, בעוון „תקיפת שוטר". אזרחים שבאו לתחנה כדי להעיד לטובתה, נאלצו לחכות למעלה משלוש שעות עם כניסת־השבת — עד שהתייא־שו והלכו. רק אז גבו עדות מהבחורה עצמה.

למרבה המזל נלוותה עיתונאית, מחברות המע־רכת, אל הבחורה. זו הזיזה שמיים וארץ, הז־עיקה קצינים בכירים ואת דובר־המשטרה — שבאו למקום בליל־ש־בת. רק אז שוחררה ה־עצורה.

★ ★ ★

בין עדי־הראייה ההמומים נמשך הוויכוח עוד שעות רבות לאחר־מכן.

אמר אחד מהם: „אם כך מתנהג שוטר בלב צפון תל־אביב, לעיני כל־כך הרבה אנשים — אז איך הוא היה מתנהג בשכונת־התקווה, למשל, או אפילו בשכם?"

הוסיף עד־ראייה שני: „ואם כך מתנהג שוטר אחד — מי יודע איך מתנהגים שוט־רים אחרים?"

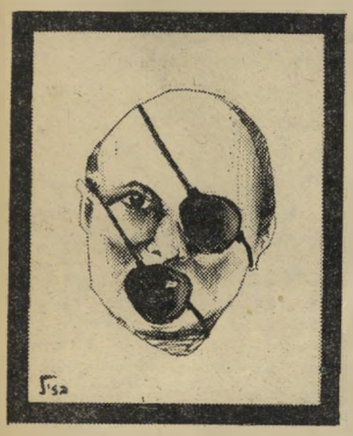

דיין של בזיל

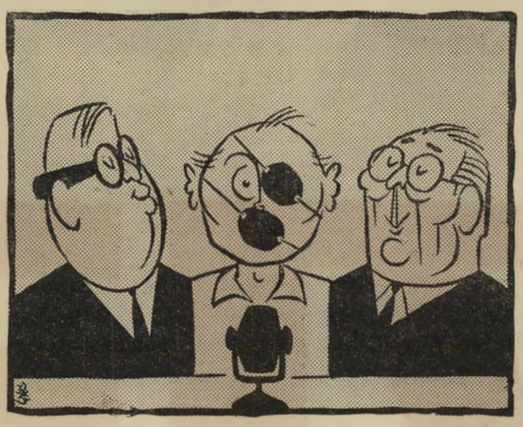

דיין של זאב

שער „העולם הזה"

משה דיין